

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: [REDACTED], bytem [REDACTED], proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2019, č.j. MF-8502/2019/16-2118,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2019, č.j. MF-8502/2019/16-2118 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend ze dne 12. 2. 2019, č.j. MHMP 278445/2019, sp.zn. S-MHMP 918802/2016 ODA-TAX (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) tak, že byla snížena pokuta uložená žalobci z částky 70.000 Kč na částku 60.000 Kč, a ve zbytku bylo toto rozhodnutí potvrzena. Žalobci byla pokuta uložena za porušení cenových předpisů podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“).
- [2] Žalobce v podané žalobě namítal, že nemusí účtovat za svoje služby dle ustanovení § 5 odst. 5 zákona o cenách, neboť tento pro něj takový způsob účtování neurčuje. Dále namítal, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že vozidlo řízené jeho osobou, poskytlo placenou přepravní službu zaměstnancům MHMP, a tedy neproběhla ani žádná cenová kontrola po uváděné jízdě. Nemohlo tedy být ani zjištěno porušení cenových předpisů.
- [3] Žalobce dále namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci ve smyslu ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“),

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T., DiS.

jelikož se správní orgán I. stupně nedostatečně vypořádal se všemi jeho námitkami, čímž byl žalobce zkrácen na svých právech a bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces.

- [4] Rovněž namítal, že veškeré podklady správních orgánů vychází pouze z tvrzení cestujících, přičemž nebyla nijak doložena skutečnost, že tito byli skutečně zaměstnanci MHMP. K tvrzení správního orgánu, že svědci byli před svou výpovědí řádně poučeni, žalobce uvedl, že toto je nedostatečný argument k tomu, aby jejich výpověď byla pro správní orgány věrohodnější, a to zvláště za situace, kdy tyto byly podávány po 4, resp. 32 měsících od vykonané kontrolní jízdy (první výslech dne 29. 9. 2016, druhý výslech dne 7. 1. 2019). Proto má žalobce za to, že veškerá tvrzení klíčová pro výsledek správního řízení, vychází z oznámení o poskytnuté přepravě cestujících. Takový postup je však dle žalobce v rozporu se zákonem.
- [5] Žalobce dále namítal, že cestující při kontrolní jízdě hovořili anglicky, přičemž dle zákona č. 522/2012 Sb., o kontrole, ve znění pozdějších předpisů, měly osoby vykonávající kontrolu užívat úřední jazyk. Nadto žalobce tvrdil, že vezl nikoliv tři, ale čtyři cestující, kteří navíc hovořili česky. Uvedl, že možnost užití cizího jazyka zavedl do právního řádu teprve zákon č. 304/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 111/1994 Sb., o silniční přepravě, ve znění pozdějších předpisů. Tuto možnost tak nebylo možné užít dne 23. 5. 2016, kdy byla údajná kontrolní jízda vykonána.
- [6] V dalším žalobním bodu namítal, že svědci měli být dle ustanovení § 20 kontrolního řádu před výslechem zbaveni povinnosti mlčenlivosti, neboť kontrolujícího nebo přizvanou osobu může povinnosti mlčenlivosti zprostit ten, v jehož zájmu tuto povinnost kontrolující nebo přizvaná osoba má, anebo ve veřejném zájmu nadřizená osoba kontrolujícího.
- [7] Rovněž namítal, že nebylo rozhodnuto v souladu s právním řádem České republiky, neboť nebyly doloženy všechny důkazy, a to zejména jím požadované listiny – pracovní smlouvy k prokázání, že cestující byli zaměstnanci MHMP; doložení, že kontrolní orgán měl k dispozici placenou částku (účetní doklad o vydání prostředků z pokladny MHMP, doklad o převzetí těchto prostředků, vyúčtování a vrácení zbytku).
- [8] Žalobce dále tvrdil, že ve správním řízení nebylo prokázáno bez důvodných pochybností, že by se osobně účastnil jízdy se zaměstnanci MHMP dne 23. 5. 2016, a to jako řidič taxislužby, ani že by po cestujících požadoval za danou jízdu částku ve výši 530 Kč, a že by tak činil vědomě. Uvedl, že správní orgány totiž nedisponují relevantními důkazy proti jeho důkazu – záznamu o přepravě, vytištěného z ověřeného taxametru. Rovněž nebylo prokázáno, že by taxametr ve vozidle vykazoval anomálie, nebo s ním bylo manipulováno. Dále označil za zvláštní, že proškolení cestující, kteří měli jistě určitou představu o jízdě, ještě dali žalobci spropitné.
- [9] Dále namítal, že výrok prvostupňového rozhodnutí nesplňuje podmínky dle ustanovení § 68 správního řádu, neboť neobsahuje údaje o cestujících, kterým měla být poskytnuta taxislužba, a přesný popis trasy. Skutek tak dle žalobce není popsán tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným.
- [10] V závěru žalobce namítal, že se správní orgán nedostatečně vypořádal s odůvodněním výše uložené pokuty, přičemž měl za to, že daná sankce je nepřiměřená, neodůvodněně přísná a likvidační. Namítal, že se správní orgány vůbec nezabývaly jeho poměry a že jej nevyzvaly k jejich doložení. V neposlední řadě pak namítal, že nebyla dostatečně

odůvodněna ani uložená povinnost hradit náklady správního řízení, když odmítl, že by správní řízení vyvolal svým jednáním.

- [11] Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové. Pro případ, že by soud neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, tak žalobce navrhoval aplikaci ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s., tj. aby soud od uložené zjevně nepřiměřené sankce upustil anebo ji přiměřeně snížil.
- [12] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. Uvedl, že má za to, že porušení cenových předpisů ze strany žalobce bylo dostatečně prokázáno, a to na základě svědeckých výpovědí cestujících ve spojení s oznámeními o poskytnuté přepravě. Z těchto podkladů je patrné, že žalobce svým jednáním překročil maximální ceny taxislužby platné na území hl. m. Prahy, které hl. m. Praha jako cenový orgán stanovila nařízením č. 20/2006 Sb. Jedná se přitom o maximální úřední cenu dle ustanovení § 5 odst. 5 zákona o cenách.
- [13] K námitce, že se se zjištění porušení cenových předpisů opírá výhradně o svědecké výpovědi, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č.j. 2 Afs 104/2005-81. Uvedl, že svědkové jsou řádně poučeni o své povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčovat, když na rozdíl od dopravce, který se nepravdivými výpověďmi může teoreticky zbavit hrozící sankce, by si nepravdivou výpověď naopak hrozbu sankce či trestního stíhání přivodili. Správní orgány proto považovaly výpovědi svědků za věrohodné.
- [14] K námitce, že cestující v průběhu kontroly mluvili anglicky, žalovaný uvedl, že se v předmětné době nejednalo o úkon vykonávaný v rámci správního řízení, ani v tuto dobu neprobíhala žádná kontrola ve smyslu kontrolního řádu. Figuranti vystupovali v roli běžných cestujících, nikoli v roli přizvaných osob ve smyslu kontrolního řádu, a jejich úkolem bylo provést přepravu a předat kontrolním pracovníkům záznam o jízdě. Cenová kontrola pak byla následně zahájena po skončení samotné jízdy.
- [15] K námitce ohledně zbavení mlčenlivosti svědků před výslechem žalovaný uvedl, že tuto považuje za zcela irelevantní, jelikož institut mlčenlivosti je třeba považovat za jeden ze základních nástrojů ochrany osob před neoprávněným použitím informací, které se těchto osob týkají. Nadto v daném případě se nejednalo o osoby přizvané dle ustanovení § 6 kontrolního řádu.
- [16] K námitce nepředložení pracovních smluv cestujících žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2016, č.j. 3A 102/2014-63. Uvedl, že cestující byli v postavení běžných cestujících, a existence či neexistence pracovněprávního vztahu k MHMP nehraje z hlediska odpovědnosti žalobce žádnou roli. Dále uvedl, že předmětem správního řízení není otázka vyúčtování peněz, které cestující obdrželi od MHMP na svou kontrolní jízdu. Původ prostředků by bylo nutné prokazovat pouze za situace, kdyby se někdo domáhal vrácení neoprávněného majetkového prospěchu. V daném případě bylo prokázáno, že se žalobce majetkově obohatil na prodraženém jízdě, což je rozhodná skutečnost z hlediska přestupku dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách. Otázka, na čí úkor se žalobce obohatil, však není z hlediska jeho odpovědnosti relevantní (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 7. 2019, č.j. 14Af 10/2018-41).
- [17] K výši uložené pokuty žalovaný uvedl, že tato není pro žalobce likvidační. Žalobce v průběhu řízení neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, která by prokazovala, že pokuta ve

stanovené výši by pro něj měla být likvidační, a to ani po doručení dopisu ze dne 7. 1. 2019, kterým byl vyzván k doložení svých majetkových poměrů. K přiměřenosti uložené sankce žalovaný odkázal na odůvodnění obou správních rozhodnutí. K námitce nedostatečného odůvodnění nákladů správního řízení žalovaný dodal, že postupoval v souladu s ustanovením § 79 odst. 5 správního řádu.

[18] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

[19] Z oznámení o poskytnuté přepravě, která vyplnili 3 cestující, vyplynulo, že dne 23. 5. 2016 byla od 21:35 hod. do 21:42 hod. uskutečněna jízda vozem taxislužby tov. zn. [REDAKCE], SPZ: [REDAKCE], které bylo označeno žlutou střešní svítilnou s nápisem TAXI a obchodním jménem dopravce [REDAKCE]. Jízda proběhla na trase ul. [REDAKCE] – hotel Clarion ([REDAKCE]). Jízda probíhala v anglickém jazyce. Ve vozidle taxislužby cestující neviděli vystavený průkaz řidiče taxislužby; po nástupu do vozidla zaznamenali, že řidič zapnul nástupní sazbu na taxametr ve výši 90 Kč. Přeprava probíhala přes ul. [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] nábřeží, nábřeží [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] Wilsonova, [REDAKCE], [REDAKCE] do prostoru křižovatky ul. [REDAKCE] x [REDAKCE], kde řidič taxislužby náhle zastavil s tím, že požadoval urychlený výstup cestujících z vozidla. V době zastavení vozidla vykazoval taxametr údaj o ceně za přepravu 530 Kč. Tuto částku řidič po cestujících požadoval; ti mu zaplatili 540 Kč (10 Kč spropitné), přičemž nepožadovali doklad o zaplacení jízdného.

[20] Z protokolů o kontrole č. T/201620523/2/Ht a č. C/20160526/1/Ht, ze dne 23. 5. 2016, vyplývá, že kontrolní pracovník zapsal skutečnosti zjištěné z právě proběhlé kontrolní jízdy. Dále je v protokolu uvedeno, že řidič taxislužby po vystoupení cestujících z vozidla urychleně odjel směrem k Náměstí [REDAKCE], [REDAKCE], kde na další křižovatce, pod stálou vizuální kontrolou kontrolních orgánů MHMP a Policie ČR sundal urychleně střešní svítilnu TAXI, kterou uschoval uvnitř svého vozidla. Kontrolními orgány Policie ČR byl řidič ztotožněn, přičemž se po předložení osobních dokladů a dokladů k vozidlu taxislužby uzavřel ve svém vozidle. Kontrolní pracovník MHMP proto následně zatukal na okno na straně řidiče a hlasitě se žalobci představil s tím, že ukázal pověření ke kontrole. Žalobce však odmítl uposlechnout výzvy k součinnosti.

[21] Proti kontrolnímu protokolu podal žalobce dne 25. 7. 2016 námitky, které byly dopisem kontrolního orgánu ze dne 1. 8. 2016, č.j. MHMP 1329726/2016, předány k vyřízení do navazujícího správního řízení.

[22] Součástí správního spisu je dále úřední záznam vydaný dne 24. 5. 2016 Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, v němž je uvedeno, že dne 23. 5. 2016 od 20:30 hod. se hlídka Policie ČR zúčastnila součinnostní akce s pracovníky MHMP zaměřené na kontrolu a dodržování právních předpisů spojených s provozováním taxislužby. Ve 21:35 hod. si cestující figuranti objednali vozidlo TAXI, reg.zn. [REDAKCE], tmavý Mercedes combi, dopravce [REDAKCE]. Nástup cestujících byl v ul. [REDAKCE] a dojezdové místo mělo být [REDAKCE]. Na dojezdovém místě čekala hlídka Policie ČR s kontrolními pracovníky MHMP. Řidič přijel s vozidlem označenými vnějšími znaky vozidla taxislužby na křižovatku ulice [REDAKCE] x [REDAKCE], kde došlo k nečekaně rychlému vysazení cestujících.

Řidič následně urychleně ujížděl směrem k Náměstí [REDAKCE], [REDAKCE], kdo vozidlo před křižovatkou [REDAKCE] x Náměstí [REDAKCE] zastavilo na světelné signalizaci, kde řidič provedl odstrojení vnějších znaků taxislužby. Na Náměstí [REDAKCE] poté došlo k zastavení vozidla hlídkou Policie ČR, jako řidič byl ztotožněn žalobce. V průběhu kontroly se řidič ve vozidle zavřel a na výzvu kontrolního pracovníka MHMP, aby předložil doklady související s provozem taxislužby, reagoval slovy, že není taxislužba.

[23] Dne 7. 9. 2016 bylo se žalobce zahájeno správní řízení. Žalobce se k zahájení správního řízení vyjádřil dopisem ze dne 21. 9. 2016. V tomto vyjádření mimo jiné uvedl, že za předmětnou kontrolní jízdu účtoval nikoli částku 530 Kč, ale 54 Kč, což doložil záznamem o provozu vozidla č. 2692.

[24] Dne 29. 9. 2016 proběhlo ústní jednání za účelem výslechu svědků, kteří se dané přepravy účastnili jako cestující ([REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE]). Dále byli vyslechnuti kontrolní pracovníci MHMP [REDAKCE] a [REDAKCE], a hlídkující příslušníci Policie ČR pprap. [REDAKCE] a pprap. [REDAKCE]. Žalobce se k ústnímu jednání nedostavil. Správní spis obsahuje protokoly o výslechu uvedených svědků, v nichž jsou v podstatě zopakovány skutečnosti uvedené výše v kontrolním protokolu a v úředním záznamu Policie ČR.

[25] Rozhodnutím ze dne 19. 10. 2016, č.j. MHMP 1819064/2016, byla žalobci uložena pokuta ve výši 70.000 Kč za porušení cenových předpisů podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách. Rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 10. 2018, č.j. MF-41778/2016/1603-3/2010, bylo toto rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, neboť tento žalobce řádně nepředvolal k ústnímu jednání.

[26] Dne 7. 1. 2019 proto proběhlo ústní jednání za účelem výslechu svědků [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE]. Žalobce se k ústnímu jednání nedostavil, pouze v podání doručeném správnímu orgánu dne 30. 12. 2018 uvedl, že jakékoliv dodatečné výslechu považuje za irelevantní s ohledem na plynutí času. Zároveň téhož dne poslal správní orgán I. stupně žalobci oznámení o ukončení dokazování, v rámci kterého žalobce vyzval k poskytnutí součinnosti ve věci doložení osobních a majetkových poměrů.

[27] Rozhodnutím ze dne 12. 2. 2019, č.j. MHMP 278445/2019, sp.zn. S-MHMP 918802/2016 ODA-TAX, bylo rozhodnuto tak, že žalobce jako dopravce porušil cenové předpisy podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách tím, že dne 23. 5. 2016 osobně sám jako řidič taxislužby účtoval za poskytnutí zpoplatněné přepravy formou taxislužby, která byla realizovaná vozidlem taxislužby tovární značky [REDAKCE], SPZ: [REDAKCE], a které proběhla v čase 21:35 hod. až 21:42 hod. na trase [REDAKCE] – křižovatka ul. [REDAKCE] x [REDAKCE] (vzdálenost 4,5 km) částku 530 Kč, přestože podle ustanovení § 5 odst. 5 zákona o cenách, v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby, byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 172 Kč, a to při použití sazby s maximálními dílčími položkami: nástupní sazba 40 Kč, cena za 1 km 28 Kč a čekání za 1 min. 6 Kč. Podle ustanovení § 16 odst. 4 písm. b) mu za toto jednání byla uložena pokuta ve výši 70.000 Kč.

[28] V odůvodnění tohoto rozhodně je detailně popsán skutkový stav, tak jej zjistil správní orgán I. stupně, a shrnut dosavadní průběh správního řízení, včetně výslechu všech

svědků. Na str. 4 až 8 rozhodnutí se správní orgán I. stupně vypořádal s námitkami, které žalobce k zahájenému správnímu řízení. Na str. 9 až 11 pak správní orgán zrekapituloval skutečnosti zjištěné z výslechu svědků provedených dne 7. 1. 2019 a podrobně popsal kontroly v taxislužbě. Na str. 12 pak správní orgán vyjmenoval všechny podklady, ze kterých vycházel. Na str. 12 až 13 se pak zabýval výši uložené pokuty.

[29] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém uváděl obdobné námitky jako v podané žalobě.

[30] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 13. 6. 2019, č.j. MF-8502/2019/16-2118 byla snížena pokuta uložená žalobci na částku 60.000 Kč a ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

[31] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný zopakoval průběh správního řízení, shrnul obsah žalobceva odvolání a dále se vyjádřil k jednotlivým odvolacím námitkám. Uvedl, že porušení cenového předpisu překročením maximálních cen bylo v řízení řádně a spolehlivě prokázáno svědeckými výpověďmi. K námitce týkající se nedostatečné identifikace cestujících figurantů a neprokázání jejich vztahu k MHMP žalovaný uvedl, že skutečnost, že se této jízdy zúčastnily 3 osoby, vyplývá z oznámení o poskytnuté přepravě, na kterých jsou uvedena i jména s podpisy jednotlivých cestujících. Všechny tyto osoby byly v rámci řízení vyslechnuty, přičemž potvrdily, že se předmětné jízdy zúčastnily. Dále uvedl, že neprovedením důkazu pracovních smluv figurantů nemohlo být zasaženo do práva žalobce na spravedlivý proces. K údajné provokaci ze strany externích pracovníků MHMP pak žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č.j. 2 Afs 104/2005-81. V případě svědeckých výpovědí externích spolupracovníků správního orgánu se tak vzhledem ke specifikům taxislužby nejedná o nepřípustné důkazy. Žalovaný z dále uvedených důvodů považoval výpovědi svědků za věrohodné.

[32] Dále žalovaný uvedl, že vyúčtování předmětné částky mezi cestujícími figuranty a MHMP je z hlediska naplnění skutkové podstaty předmětného správního deliktu irelevantní, neboť by mělo význam pouze tehdy, pokud by po účastníkovi řízení bylo vyžadováno vydání neoprávněného majetkového prospěchu. K tomu, že správní orgán I. stupně vyzval žalobce v odůvodnění svého rozhodnutí k vydání neoprávněného majetkového prospěchu ve výši 358 Kč, žalovaný uvedl, že se jedná o pochybení, které však nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí.

[33] K odkazu žalobce na údaje uvedené na záznamu o přepravě č. 2692 žalovaný uvedl, že stvrzenka z taxametru dokladem je, ovšem jen o tom, že pro danou jízdu byla s danými údaji vytištěna. Důkaz o tom, jaká cena byla požadována, mohou poskytnout v případě různých tvrzení pouze svědecké výpovědi. Pro posouzení porušení cenových předpisů není dle žalovaného podstatné, na jakou částku předložil žalobce záznam o přepravě, ale kolik ve skutečnosti požadoval a kolik mu bylo zapláceno, což je svědecky doloženo. V této souvislosti žalovaný zopakoval závěry vyplývající z výpovědí svědků ze dne 7. 1. 2019 a z oznámení o poskytnuté přepravě. Dále odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 6. 2016, č.j. 3Af 46/2014-51 a na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č.j. 1 As 254/2016-39, a ze dne 14. 6. 2017, č.j. 5 As 305/2016-22. Dále uvedl, že skutečnosti, zda nebylo manipulováno s taxametrem, či zda neměl taxametr poruchu, nejsou pro posouzení podstatné. Uvedl, že žalobce předložil stvrzenku z taxametru na nesmyslně nízkou částku za přepravu (zde 54 Kč za přepravu v délce 4,5 km), což odpovídá desetině částky, kterou po cestujících fakticky požadoval a která byla v cíli zobrazena na taxametru.

Rozdíl 1 Kč na předložené stvrzence (stvrzenka je na částku 54 Kč, ačkoliv přesná desetina částky by byla 53 Kč) je dle žalovaného pravděpodobně způsoben tím, že v době placení taxametr stále běžel.

- [34] Dále žalovaný uvedl, že obecně známou skutečností, že předražování taxislužeb některými taxikáři na území hl. m. Prahy přináší v zahraničí tomuto městu negativní publicitu, v důsledku čehož je negativně na taxikáře jako celek, a jsou tedy nepřímo poškozeni i ti, kteří taxislužby nepředražují. Obecně známé skutečnosti pak nejsou předmětem dokazování. Dále uvedl, že tvrzení žalobce, že nebyl vyzván k doložení majetkových poměrů, není pravdivé, neboť k tomu došlo dne 7. 1. 2019. Své majetkové poměry žalobce nedoložil, a to ani v rámci odvolání.
- [35] K výši uložené pokuty žalovaný uvedl, že správní orgán kromě výše předražení, které činilo v daném případě téměř 210 % maximální ceny, přihlížel zejména k závažnosti správního deliktu. Dále však uvedl, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že správní orgán I. stupně ve skutkově obdobných případech ukládá sankce nižší, přičemž v nyní projednávaném případě nebylo vybočení z ustálené rozhodovací praxe správního orgánu ničím odůvodněno. V souladu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu pak žalovaný shledal jako přiměřenou výši pokuty u předmětného porušení cenových předpisů částku 60.000 Kč.
- [36] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [37] Účastníci řízení se ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [38] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [39] Soud nejprve uvádí, že s přihlédnutím k rozsahu žaloby a množství argumentů, které se často v celém textu žaloby opakují a překrývají, posuzoval městský soud žalobní námitky na základě principu, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č.j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č.j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č.j. 1 Afs 88/2013-66; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).
- [40] Podle ustanovení § 5 zákona o cenách, v rozhodném znění: „(1) Úředně stanovené ceny jsou ceny určeného druhu zboží stanovené cenovými orgány jako maximální, pevné nebo minimální. (2) Maximální cena je cena, kterou není přípustné překročit. (...) (5) Regulace formou maximální, pevné nebo minimální ceny platí pro všechny prodávající a kupující určeného druhu zboží. Pro uplatnění jednotlivých forem regulace cen mohou cenové orgány stanovit další věcné podmínky, včetně pravidel a postupů pro stanovení těchto cen, jejich změn a v případě

nájmů nemovitostí nebo jejich částí a služeb spojených s jejich užíváním i způsob jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování. Cenové orgány mohou stanovit u stejného zboží souběžně maximální a minimální cenu.“

- [41] Podle ustanovení § 2 nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby, je výše maximální ceny následující: „Jednorázová sazba 40 Kč / jízda; Čekání 6 Kč / min; Jízda na území hlavního města Prahy 28 Kč / km.“
- [42] Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, v rozhodném znění: „Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1.“
- [43] Podle ustanovení § 16 odst. 4 písm. b) téhož zákona: „Za správní delikt se uloží pokuta ve výši jedno až pětinasobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, jde-li vyčíslit, zjištěného za kontrolované období, nejvýše za dobu jeho posledních 3 let, nebo do 1 000 000 Kč, je-li výše nepřiměřeného majetkového prospěchu nižší než 1 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) až f), odstavce 2 písm. a) nebo odstavce 3 písm. b).“
- [44] Žalobce v podané žalobě předně namítal, že se na něj nevztahuje ustanovení § 5 odst. 5 zákona o cenách, že nebylo prokázáno, že vozidlo bylo řízeno jeho osobou a že neproběhla ani žádná cenová kontrola po předmětné jízdě.
- [45] Soud na rozdíl od žalobce dospěl k závěru, že ve správním řízení bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce osobně jako řidič taxislužby vykonal předmětnou přepravu ze dne 23. 5. 2016, které se účastnili zaměstnanci MHMP, po kterých žalobce požadoval za danou jízdu částku ve výši 530 Kč, čímž se dopustil porušení cenových předpisů. Obecně lze uvést, že porušení cenových předpisů ze strany žalobce bylo dostatečně prokázáno svědeckými výpověďmi ve spojení s oznámeními o poskytnuté přepravě, jak bude podrobně rozvedeno dále v tomto rozsudku.
- [46] Námitku, že se na žalobce nevztahuje ustanovení § 5 odst. 5 zákona o cenách, soud odmítá jako naprosto irelevantní, neboť žalobci je nepochybně známo, že maximální ceny osobní taxislužby v hl. m. Praze jsou regulovány, v rozhodném období nařízením č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy. Regulace formou maximální ceny dle ustanovení § 5 odst. 5 zákona o cenách se tak na žalobce podnikající v tomto „regulovaném“ oboru nepochybně vztahuje.
- [47] K argumentům žalobce, že vůbec neproběhla cenová kontrola, či že nebylo prokázáno, že vozidlo bylo řízeno jeho osobou, soud uvádí, že tyto jsou v přímém rozporu s obsahem správního spisu, srov. výše příslušnou část tohoto rozsudku. Soud tak tyto námitky neshledal důvodnými.
- [48] Dále namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, neboť se správní orgán nedostatečně vypořádal se všemi jeho námitkami.
- [49] K této soud uvádí, že ani v tom směru nemohl dát žalobci za pravdu. Z obou správních rozhodnutí je seznatelné, že se správní orgány náležitě zabývaly jednotlivými dílčími námitkami žalobce a vypořádaly se s nimi v odůvodnění svých rozhodnutí. Nedošlo tedy ke zkrácení žalobce na jeho právech, ani k porušení jeho práva na spravedlivý proces.
- [50] Rovněž pak žalobce namítal, že správní orgány vycházely pouze z tvrzení cestujících, přičemž ani nebyla nijak doložena skutečnost, že tito byli skutečně zaměstnanci MHMP. Zdůraznil, že výpovědi byly podávány po 4, resp. 32 měsících od vykonané jízdy. Proto

dospěl k závěru, že veškerá rozhodná tvrzení vyplývají z oznámení o poskytnuté přepravě cestujících, což je postup v rozporu se zákonem.

- [51] Soud z podkladů správního řízení považuje za zcela souladné se zákonem i ustálenou judikaturou správních soudů v oblasti správního trestání pro překročení maximálních cen taxislužby, jakým způsobem bylo u žalobce prověřováno dodržení maximálních cen taxislužby. Překročení ceny taxislužby v daném případě bylo zjištěno na základě zjištění 3 přepravovaných osob, externích pracovníků Magistrátu hlavního města Prahy, kteří vystupovali v pozici cestujících, nikoliv kontrolních úředních osob. Tento způsob kontroly zjišťování podkladů k případné kontrole aproboval i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005-81, v němž uvedl, že „obzvláště efektivní kontrolu a případný následný postih nezákonného jednání lze provést právě s pomocí osob budících dojem cizinců nebo nejlépe s pomocí cizinců samotných, kteří s orgány provádějícími cenovou kontrolu spolupracují. Praxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, již je porušení cenových předpisů kladeno za vinu, je (za předpokladu dodržení příslušných ustanovení správního řádu v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu věci. Informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení.“
- [52] Městský soud k tomu dodává, že zjištění, zda řidiči taxislužby dodržují stanovené ceny, nemusí vzejít z přímé kontroly provedené pracovníky kontrolního orgánu, kteří mohou být mezi řidiči taxislužby již dostatečně známi, ale rovněž z podnětu přepravovaných osob, a to bez ohledu na důvod a účel přepravy a bez ohledu na to, v jakém pracovním či jiném vztahu k Magistrátu hlavního města Prahy tyto osoby jsou, převážně však jde o osoby, které jsou k tomu účelu proškoleny. V souzené věci byla zjištěna o přepravě zaznamenána všemi 3 přepravovanými osobami v oznámeních o přepravě ze dne 23. 5. 2016, včetně zásadní skutečnosti, již byla zaplacená cena 540 Kč (530 Kč cena přepravy + 10 Kč spopitné) namísto odpovídající stanovené ceny 172 Kč dle ustanovení § 2 nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy.
- [53] Z obsahu správního spisu je navíc evidentní, že cestující byly následně v navazujícím správním řízení vyslechnuty jako svědci (a to opakovaně) a po řádném poučení vypovídaly o způsobu objednání jízdy, o jejím průběhu, o trase i o ceně za uskutečněnou jízdu, přičemž potvrdily skutečnosti uvedené oznámení o poskytnuté přepravě. Zároveň byli v řízení vyslechnuti i oba kontrolní pracovníci a oba hlídkující příslušníci Policie ČR. Žalobce pak ani proti zjištěním vyplývajícím ze svědeckých výpovědí všech cestujících v rámci navazujícího správního řízení nijak věcně nebrojil, a to ani během výslechu těchto osob, neboť se jej nezúčastnil.
- [54] Správní soudy (např. Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 2 Afs 104/2005-81, Městský soud v Praze v rozsudku č.j. 3 Af 46/2014) se již zabývaly otázkou, zda byl skutkový stav o předražení jízdného zjištěn dostatečně, jestliže správní orgán vycházel pouze z informací získaných od externích pracovníků, které nemají právo k provedení cenové kontroly. Soudy vyšly z toho, že předražování, kterého se provozovatelé taxislužby zejména v Praze jako významném centru turistického ruchu dopouštějí, bývá často zaměřeno proti cizincům, neboť tito jsou vzhledem k jejich omezeným znalostem cenových poměrů taxislužby v České republice a vzdáleností mezi jednotlivými destinacemi v Praze snadným terčem takových nekalých praktik. Je proto odůvodnitelné a efektivní, že zjištění a postih nezákonného jednání lze provést právě s pomocí osob budících dojem cizinců nebo nejlépe

s pomocí cizinců samotných, kteří s orgány provádějícími cenovou kontrolu spolupracují. Dle Nejvyššího správního soudu informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení.

- [55] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č.j. 2 As 135/2019-20, vyplývá, že *„Ve správním řízení správní orgán podle § 51 odst. 1 správního řádu, užije k provedení důkazů všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Podle § 52 věty druhé správního řádu správní orgán vždy provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Lze připustit, že zásadní rozpory mezi jednotlivými důkazy by mohly vést k závěru o nevěrohodnosti některého z nich, případně narušit závěr o dostatečném prokázání skutku. To neplatí, pokud odlišnost ve výpovědích by se týkala nerozhodného aspektu, byla by vysvětlitelná časovým odstupem a její odstranění, pokud by bylo pro další běh času vůbec možné, by nemělo podstatný význam.“*
- [56] Soud uvádí, že nezjistil žádné skutečnosti a indicie, které by regulérnost a zákonnost kontroly, jakož ani pravdivost a věrohodnost jejích výsledků jakkoli zpochybňovaly, u žádného z členů kontrolní skupiny se nevyskytly důvody k pochybnostem o jejich nepodjatosti. Sdělení cestujících byla konzistentní jak v čase, tak i v porovnání sdělení jednotlivých cestujících navzájem. V daném případě tak nezjistil nic, co by věrohodně zpochybňovalo zjištění cestujících o tom, že se žalobce předražení dopustil. Nejsou-li tyto výpovědi zpochybněny důkazy jinými, může být dostatečným podkladem pro zjištění skutkového stavu věci; vzhledem k povaze taxislužby totiž často ani jiné důkazy o tom, kolik bylo za určitou jízdu vozem taxi účtováno, nebude možno opatřit, neboť při účtování, které se zpravidla odehrává ve vozidle samotném, není přítomen nikdo jiný než řidič taxi a cestující.
- [57] Dle závěru soudu je tak nedůvodná námitka, že jediným důkazem o tom, že se údajně dopustil uvedeného jednání, jsou výpovědi svědků, a že tudíž správní orgán rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. I takovýto důkaz, není-li zpochybněn důkazy jinými, může být dostatečným podkladem pro zjištění skutkového stavu věci. Svědecké výpovědi cestujících byly pořízeny v souladu se zákonem a jejich poznatky proto mohly být využity ve správním řízení. V daném případě je přitom kromě svědectví třech svědků (cestujících) a jimi podepsaných oznámení o poskytnuté přepravě klíčovým podkladem i protokol o kontrole a úřední záznam Policie ČR.
- [58] Správní orgán vyšel z důkazů řádně obstaraných, které provedl předepsaným způsobem, tedy z důkazních prostředků, nikoliv z tvrzení. Správní řád v ustanovení § 55 výslovně počítá s důkazem svědeckou výpovědí, přičemž správní orgán právě ze svědectví cestujících vycházel, když si provedením svědecké výpovědi ověřoval skutečnosti, které tyto cestující uváděly do oznámení o poskytnuté přepravě v den kontrolní jízdy. V této souvislosti lze odkázat na právní větu vyslovenou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2015, č.j. 2 Afs 104/2005-81, podle níž: *„Rozhodnutí správního orgánu o uložení sankce za porušení cenových předpisů provozovateli taxislužby nelze bez dalšího označit za nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci jen proto, že skutková zjištění správního orgánu vycházejí v zásadě pouze ze svědectví externích spolupracovníků tohoto orgánu“.*
- [59] Soud tak má za to, že správní orgány zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v nezbytném rozsahu v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Správní orgán přitom v souladu s ustanovením § 50 odst. 4 zhodnotil důkazy podle své

úvahy, přičemž pečlivě přihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedl žalobce. Soud dále neshledal, že by výpovědím svědkyň byla přiznána vyšší důkazní síla. To totiž nelze zaměňovat s tím, že tyto výpovědi byly považovány za stěžejní důkaz. Správní orgán rovněž postupoval v souladu s ustanovením § 51 správního řádu, kdy důkazy byly získány a provedeny v souladu s právními předpisy a žalobce byl vyrozuměn o výsledku svědků. Zároveň soud neměl důvod neuvěřit cestujícím – svědkům, neboť není jasné, jaká by mohla být jejich motivace pro to, aby uváděli vědomě nepravdivá svědectví, navíc pod hrozbou sankce za takové jednání.

[60] Dále namítal, že cestující při kontrolní jízdě hovořili anglicky, což je možnost, kterou zavedla až zákon č. 304/2017 Sb.; nebylo jí tak možné užít dne 23. 5. 2016. Nadto žalobce uváděl, že nevezl tři, ale čtyři cestující, kteří hovořili česky.

[61] K této námitce soud považuje za vhodné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005-81, který se vyjadřoval k právní úpravě zákona č. 111/1994 Sb. ještě před žalobcem zmiňovanou novelou tohoto zákona, kterou bylo do tohoto zákona vložena ustanovení § 34 odst. 7 výslovně zakotveno oprávnění užívat při kontrole cizí jazyk.

[62] K použití cizího (anglického) jazyka cestujícími soud shledává legitimní důvod; je tak činěno proto, neboť k předražení maximálních cen osobní taxislužby dochází ve velké míře vůči cizincům. Soud zdůrazňuje, že jízda figurantů nebyla kontrolním úkonem, ale úkonem předcházejícím kontrole podle ustanovení § 3 kontrolního řádu. Až na základě jejího vyhodnocení správní orgán rozhodne, zda kontrolu zahájí. I při tomto úkonu je nutno zohlednit povahu a efektivitu konkrétní kontroly, aby bylo dosaženo jejího cíle, který není prioritně represivní, ale plní i funkci dohledu nad dodržováním stanovených pravidel. V tomto případě se tato funkce kontroly promítla i v její formě, která obsahla použití cizího jazyka, což není v rozporu s kontrolním řádem. Pokud jde o porozumění cizímu jazyku žalobcem, je zřejmé, že žalobce vyrozuměl, kam chtějí figuranti přepravit; dorozumívání v angličtině nemohlo mít žádný vliv na cenu, která se zobrazovala na taxamtru a byla na konci přepravy žalobcem požadována. V tomto směru tedy soud neshledal provedenou kontrolu nezákonnou.

[63] K námitce žalobce, že vezl 4 cestující hovořící česky, soud uvádí, že tento argument žalobce zpochybňující předmětnou přepravu zůstal naprosto osamocen proti všem ostatním skutečnostem zjištěným správními orgány. Dle názoru soudu se jedná o účelové tvrzení žalobce, neboť okolnosti přepravy byly natolik specifické (zejména urychlený výstup cestujících na cílovém místě a následné chování žalobce při kontrole po zastavení hlídkou Policie ČR), že si žalobce musel být vědom, komu v daném případě přepravu poskytl a že to bylo 3 cestujícím hovořícím anglicky.

[64] V dalším žalobním bodu namítal, že svědci měli být dle ustanovení § 20 kontrolního řádu před výsledkem zbaveni povinnosti mlčenlivosti. Soud k této námitce uvádí, že ji považuje za irelevantní, neboť otázka mlčenlivosti vyslechnutých svědků není pro učinění skutkových závěrů pro předmětnou věc jakkoliv podstatná.

[65] Žalobce rovněž namítal, že do spisu nebyly doloženy všechny jím požadované listiny (důkazy) – pracovní smlouvy k prokázání, že cestující byli zaměstnanci MHMP; doložení, že kontrolní orgán měl k dispozici placenou částku (účetní doklad o vydání prostředků z pokladny MHMP, doklad o převzetí těchto prostředků, vyúčtování a vrácení zbytku).

- [66] K této námitce soud ve shodě s žalovaným odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2016, č.j. 3A 102/2014-63, ze kterého vyplývá, že „[z]ásahem do práva žalobce na spravedlivý proces sice nemohlo být ani neprovedení důkazu pracovními smlouvami tzv. figurantů, zaměstnanců správního orgánu prvního stupně, neboť pracovní zařazení těchto osob nemá vliv na otázku spáchání správního deliktu.“ Lze tak dospět k závěru, že existence pracovněprávního či jiného obdobného vztahu těchto cestujících k MHMP nemá žádný vliv na odpovědnost žalobce za předmětný správní delikt. Nebylo tak nutné do spisu tyto žalobcem požadované listiny dokládat.
- [67] Obdobně lze dospět k závěru, že předmětem řízení nebyla ani otázka vyúčtování peněz, které cestující (figuranti) obdrželi od MHMP na svou kontrolní jízdu. Soud se ztotožnil se žalovaným, že původ peněžních prostředků by bylo nutné prokazovat pouze za situace, kdyby se někdo domáhal vrácení neoprávněného majetkového prospěchu. Taková situace v daném případě nenastala. Ba naopak, v daném případě bylo nadevší pochybnosti prokázáno, že se žalobce majetkově obohatil na předraženém jízdě, což je podstatná skutečnost z hlediska přestupku dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 7. 2019, č.j. 14Af 10/2018-41, pak vyplývá, že „[n]a prokázání skutku, tak jak byl žalobci kladen za vinu, by neměl vliv ani důkaz vyúčtování peněz mezi správním orgánem I. stupně a cestujícími, neboť způsob vyúčtování peněz za provedenou kontrolní jízdu mezi cestujícími a správním orgánem I. stupně není pro prokázání zaplacené ceny rozhodující.“ Soud proto ani tuto žalobní námitku neshledal důvodnou.
- [68] Dále namítal, že správní orgány nedisponují věrohodnými důkazy proti jeho důkazu – záznamu o přepravě, vytištěného z ověřeného taxametru. Dále namítal, že nebylo prokázáno, že by taxametr ve vozidle vykazoval anomálie, nebo s ním bylo manipulováno.
- [69] Soud uvádí, že v řízení o porušení cenových předpisů je rozhodující skutkovou otázkou, jakou částku požadoval řidič po ukončení jízdy po cestujících. Skutečnosti, že bylo manipulováno s taxametrem, že měl poruchu či že žalobce na taxametr zapnul jinou sazbu, nejsou nijak relevantní. Z obsahu spisového materiálu a napadených rozhodnutí vyplývá, že v řízení bylo postaveno na jisto, že žalobce požadoval po ukončení jízdy po cestujících částku 530 Kč, ačkoliv byl oprávněn účtovat dle platného omezení maximální ceny osobní taxislužby na území hl. m. Prahy za předmětnou přepravu částku cca o polovinu nižší (měl účtovat částku 172 Kč).
- [70] V daném případě bylo zjištěno, že po skončení jízdy byla na taxametr částka 530 Kč, na čemž se shodli všichni cestující (svědci), přičemž žalobce po nich požadoval přesně tuto částku k zaplacení (doklad o zaplacení cestující nepožadovali). Již jen z tohoto postupu žalobce lze dovodit, že žalobce si byl vědom, jakou částku cestujícím účtuje a že tato částka neodpovídá maximální částce, kterou byl oprávněn požadovat.
- [71] Žalobce v řízení předložil záznam o přepravě č. 2692 na částku 54 Kč. Tento záznam o přepravě však absolutně neodpovídá ostatním v řízení zjištěným skutečnostem. K tomu, proč je tento záznam vyhotoven s částkou 54 Kč, lze odkázat na str. 6 až 7 prvostupňového rozhodnutí, kde správní orgán I. stupně podrobně popsal praktiky některých řidičů taxislužby. Dle názoru soudu bylo porušení cenových předpisů překročením maximální stanovené ceny v řízení řádně a spolehlivě prokázáno.
- [72] Lze sice shrnout, že mezi záznamem o přepravě (54 Kč) a požadovanou částkou (530 Kč) existuje rozpor, nicméně v této souvislosti ale městský soud považuje – ve shodě

s žalovaným – za stěžejní důkaz svědecké výpovědi cestujících, které dostatečně určitě popsaly všechny okolnosti předmětné přepravy, a to zejména žalobcem požadovanou částku. Z hlediska porušení ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách je podstatné jen zjištění, jakou částku řidič po cestujících požadoval a jaká částka mu byla zaplacená. Pro zjištění této skutečnosti je rozhodujícím důkazem svědecká výpověď, neboť řidičem skutečně požadovaná částka se může od částky uvedené na účtence lišit (shodně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č.j. 1 As 254/2016-39, ze dne 13. 9. 2016, č.j. 6 As 159/2016-40, z pozdější doby rozsudky ze dne 17. 10. 2018, č.j. 6 As 311/2017- 41, a ze dne 29. 11. 2018, č.j. 7 As 393/2018-47).

[73] Lze tak dospět k závěru, že žalobce předložil stvrzenku z taxametru na podezřele nízkou částku za přepravu (zde 54 Kč za přepravu v délce 4,5 km), což odpovídá desetinné částky, kterou po cestujících fakticky požadoval a která byla v cílovém místě přepravy zobrazena na taxametu. V této souvislosti je případný odkaz na obdobné případy řešené správními soudy, kdy oproti vyšším požadovaným a zaplaceným částkám bylo řidiči taxislužby argumentováno mnohem nižšími, neodpovídajícími částkami, a v této souvislosti soudy zhodnotily, že tvrzení řidiče doložené stvrzenkou s taxametu není pro posouzení předražení taxislužby podstatná, neboť zásadní je, jaká částka byla za přepravu požadována a uhrazena. V tomto směru byla návodná a využitelná k posouzení věci judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudek č.j. 1 As 254/2016-39), která zhodnotila, že v případ, kdy je uváděna velmi nízká cena služby oproti vysoké ceně tvrzené cestujícími, je logická úvaha správních orgánů o nesmyslné obhajobě řidičů a tato okolnost svědčí skutkové verzi cestujících o zaplacení mnohem vyšší částky (obdobně také rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 159/2016-40). Z hlediska dokazování se tedy jako účelová jeví spíše tvrzení uváděná žalobcem, neboť řádnost přepravy a její ceny je třeba stvrdit vydáním řádného dokladu o zaplacení ihned po ukončení jízdy.

[74] K výroku prvostupňového rozhodnutí namítal, že nesplňuje podmínky dle ustanovení § 68 správního řádu, neboť neobsahuje údaje o cestujících, kterým měla být poskytnuta taxislužba, a přesný popis trasy. Skutek tak dle žalobce nebyl popsán tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným.

[75] Soud ani tuto námitku neshledal důvodnou. Dle názoru soudu splňuje výrok prvostupňového rozhodnutí podmínky dle ustanovení § 68 správního tak, jak je vymezila navazující soudní judikatura. K náležitostem popisu skutku v rozhodnutí o správním deliktu rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č.j. 2 As 34/2006-73, uvedl, že musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Konkrétní vymezení skutku má přitom značný význam. Především se tím zajišťuje, aby vymezený skutek nemohl být zaměněn za jiný, a že právě o tomto skutku bylo po provedeném řízení rozhodnuto.

[76] Údaj o cestujících ve výroku rozhodnutí soud nepovažuje za podstatný, neboť předmětná přeprava je identifikována dostatečně jinými údaji – datum přepravy, řidič, datum narození řidiče, tovární značka vozidla taxislužby, SPZ vozidla, čas přepravy, trasa přepravy, požadovaná částka, maximální možná požadovaná částka. Z hlediska konstrukce skutkové podstaty správního deliktu dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách jsou tyto údaje naprosto dostačující. Trasa předmětné přepravy byla ve výroku popsána následovně:

„[redacted] – křižovatka ul. [redacted] x

██████████. “Ve spojení s ostatními údaji, zejména s časem a dobou přepravy, pak takový popis trasy přepravy dle názoru soudu plně obстоjí.

- [77] V projednávaném případě je ve skutkovém výroku jednoznačně uvedeno, kdo správní delikt spáchal, kdy a kde. Jednoznačně je pak vymezen i způsob spáchání. Vymezení skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí tak považuje zdejší soud za dostatečné a zcela v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů. Skutek je formulován tak, že (včetně svého časového a místního určení) vylučuje zaměnitelnost s jiným skutkem.
- [78] Závěrem žalobce namítal, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s odůvodněním výše uložené pokuty, kterou žalobce označil za nepřiměřenou, neodůvodněně přísnou a likvidační. Namítal, že jej správní orgány vůbec nevyzvaly k doložení jeho majetkových poměrů, kterými se pak ani nijak nezabývaly. V tomtéž bodu namítal, že nebyla dostatečně odůvodněna ani uložená povinnost hradit náklady správního řízení, neboť správní řízení nevyvolal svým jednáním.
- [79] Soud nejprve uvádí, že žalovaný v napadaném rozhodnutí osvětlil, proč shledal důvody pro snížení uložené pokuty z částky 70.000 Kč na částku 60.000 Kč. Bylo tomu tak proto, že aplikoval zásadu správního řízení vyplývající z ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, neboť mu bylo z úřední činnosti známo, že správní orgán I. stupně ve skutkově podobných případech ukládá sankce nižší. V tomto směru tak nelze než dospět k závěru, že žalovaný se přiměřeností pokuty ve vztahu k případu žalobce zabýval, a proto ji také svým rozhodnutím snížil.
- [80] Soud dále k této námitce podotýká, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č.j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Tento závěr samozřejmě neznamená, že správní orgán rozhoduje v absolutní libovůli. I při volném správním uvážením je totiž správní orgán omezován principy platícími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání. Soudní přezkum správního uvážení je rozsahově omezen, a to v ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s., který stanoví, že soud pro nezákonnost zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo toto uvážení zneužil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č.j. 8 Afs 85/2007-54). Soud tedy při přezkoumávání rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta za správní delikt, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž v souladu s pravidly přezkumu správního uvážení zkoumá toliko, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezí správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č.j. 4 As 47/2004-87).

[81] Z konstantní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu v tomto směru konkrétněji plyne, že ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je součástí posouzení zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí (ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s.). Správní orgán se při ukládání trestu (tj. v tomto případě pokuty) musí výslovně zabývat všemi kritérii, která zákon stanovuje. V případě, že některé z kritérií stanovených zákonem není pro posouzení věci relevantní, má správní orgán povinnost se s takovým kritériem alespoň stručně vypořádat a odůvodnit jeho nepodstatnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č.j. 8 As 17/2006-78). Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp.zn. Pl. ÚS 3/02, č. 105/2002 Sb. ÚS, č. 405/2002 Sb., nebo ze dne 9. 3. 2004, sp.zn. Pl. ÚS 38/02, č. 36/2004 Sb. ÚS, č. 299/2004 Sb.]. Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce.

[82] Soud dále podotýká, že správní orgán ukládající pokutu za správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. V rozsudku ze dne 26. 10. 2016, č.j. 1 As 254/2016- 39, pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem*“.

[83] Obsah pojmu „likvidační pokuta“ definoval v usnesení ze dne 20. dubna 2010, č. j. 1As 9/2008- 133 (pod bodem 27. na listu č. 140 usnesení) rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tak, že „*Likvidační pokutou je sankce, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží.*“

[84] Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že žalobce ve správním řízení netvrdil žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že by pro něj mohla být uložena pokuta likvidační. A to ani v reakci na dopis ze dne 7. 1. 2019, kterým byl vyzván k doložení svých majetkových poměrů. Byl-li by žalobce přesvědčen, že správní orgán prvního stupně uložil pokutu v likvidační výši, bylo na něm, aby při podání odvolání konkrétně uvedl, z jakých důvodů se domnívá, že je pro něj výše uložené pokuty likvidační a svá tvrzení doložil. Žalobce však v tomto ohledu žádné konkrétní skutečnosti o svých majetkových či finančních poměrech v průběhu správního řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí ani v průběhu odvolacího řízení neuváděl. Za tohoto stavu nelze dle

přesvědčení soudu správním orgánům vytýkat, že k osobním a majetkovým poměrům žalobce, resp. že si k jejich posouzení samy podklady iniciativně nevyžádaly. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 9/2008-133, které obsáhle pojednává o přihlížení k osobním a majetkovým poměrům pachatele přestupku či jiného správního deliktu, předpokládá se určitá součinnost pachatele k případnému zjištění jeho osobních a majetkových poměrů [cit. „*bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost (...)*“].

[85] Z uvedeného rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu plyne, že správní orgány jsou povinny se zabývat osobními a majetkovými poměry pachatele pouze v případě, pokud je vzhledem k jeho osobě a výši pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Nejedná se však o automatické kritérium ve všech případech.

[86] Lze konstatovat, že správní orgány obou stupňů náležitě posoudily přiměřenost výše pokuty, když podrobné zdůvodnění závažnosti správního deliktu obsahuje již prvostupňové rozhodnutí, a to ve vztahu ke způsobu spáchání správního deliktu, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán, přičemž přihlíží k rozsahu majetkového prospěchu a poškození cestujících, vůči nimž byla stanovena maximální cena překročena. Správní orgány vycházely z toho, že neoprávněně získaný majetkový prospěch byl vyčíslen na částku 358 Kč. Správní orgán I. stupně opodstatněně zdůraznil, že předražování jízdného v taxislužbě je prakticky nejzávažnějším porušením právních předpisů, neboť kromě jednání posuzovaného řidiče jsou poškozováni i ostatní dopravci, kteří právní předpisy respektují a dále správní orgán zhodnotil i dobrou pověst hlavního města Prahy jako následku této protiprávní činnosti. Dále správní orgán I. stupně zhodnotil, že jednání žalobce bylo vědomé, neboť s ohledem na okolnosti přepravy účtoval jízdné (540 Kč) v rozporu s jízdným zaznamenaným v paměťové jednotce taxametry (54 Kč). Rovněž pak správní orgán I. stupně porovnal výši uložené pokuty s daty Ministerstva práce a sociálních věcí ohledně průměrného měsíčního příjmu řidiče taxislužby.

[87] Soud k tomu považuje toto hodnocení závažnosti správního deliktu, způsobu jeho spáchání a důsledkům a vlivu na celkovou pověst této služby na území hl. m. Prahy za dostatečně závažnou a věrohodnou. Soud vychází také z toho, že žalovaný posuzoval částku uložené pokuty ve výši 60.000 Kč právě z hlediska závažnosti daného typu deliktu a způsobu jeho spáchání s tím, aby tato výše měla jak preventivní, tak i represivní účel. Řídil se také úvahou Nejvyššího správního soudu v rozsudku 3 As 25/2011-68 ve vztahu k sankci v částce 50.000 Kč, kdy tuto výši sankce považoval Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku za přiměřenou z hlediska represivního i výchovného účinku a nikoliv za likvidační. Tataž úvaha se pak objevuje i v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 64/2013-66, a to v případě uložené sankce ve výši 70.000 Kč a dále v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 266/2014-41, který zvažuje přiměřenost pokuty i ve výši 100.000 Kč v oblasti služeb taxislužby. V tomto směru pak lze dát za pravdu žalovanému, že v daném případě nebyly pochybnosti o tom, že by pokuta ve výši 60.000 Kč mohla pro žalobce představovat citelný zásah do jeho majetkové sféry. Správní orgány tedy nebyly povinny osobní a majetkovou situaci žalobce zkoumat.

- [88] Žalobci byla pokuta stanovena při dolní hranici zákonného rozpětí (ve výši odpovídající 6 % z možného 1.000.000 Kč dle ustanovení § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách). Již z tohoto pohledu nelze uvažovat o tom, že by snad uložená pokuta byla nepřiměřená či likvidační, naopak dle soudu předmětná výše pokuty sledovala naplnění jejího sankčního i preventivního účelu. Je třeba vyjít rovněž z toho, že sankce musí být zároveň pro pachatele odstrašující, aby jej odradila od případného budoucího páchání závadné činnosti, tedy musí určitým způsobem její dopady pocítit. Pokutu ve výši 60.000 Kč uloženou podnikající fyzické osobě lze považovat za přiměřenou; její výše odpovídá danému porušení zákona i zákonnému rozpětí stanovenému v ustanovení § 16 odst. 4 zákona o cenách. Soud připomíná, že existují ekonomické nástroje, např. využití možnosti splátkového kalendáře, které je nepochybně způsobilé zmírnit zásah do majetkové sféry žalobce uložením sankce za předmětný správní delikt.
- [89] Soud dále uvádí, že povinnost hradit náklady správního řízení správní orgány správně odůvodnily odkazem na ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, resp. ustanovením § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů. Jak bylo výše uvedeno, tak porušení cenových předpisů spočívající v překročení maximální ceny ze strany žalobce bylo v řízení dostatečně prokázáno. V důsledku toho bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci uložení pokuty za porušení cenových předpisů, a proto je žalobce povinen nést náklady tohoto řízení, které jsou v tomto případě stanoveny paušální částkou ve výši 1.000 Kč.
- [90] K návrhu na moderaci sankce soud uvádí, že podle ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. může soud upustit od potrestání nebo uložený trest za správní delikt snížit, pakliže byl uložen trest zjevně nepřiměřený. Předně soud poukazuje na to, že žalobce vůbec neodůvodnil, proč považuje uloženou pokutu za zjevně nepřiměřenou či likvidační. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č.j. 7 As 22/2012-23 (č. 2672/2012 Sb. NSS), smyslem moderace není hledání ideální výše sankce, ale její korekce v případech, kdy zjevně neodpovídá obecným představám o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. Proto v případě relativně nízkých sankcí bude moderace ze strany správního soudu málo častá. Stejně tak z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č.j. 1 Afs 1/2012-36 (č. 2671/2012 Sb. NSS) plyne, že soud koriguje jen natolik závažnou nepřiměřenost uložené sankce, která má kvalitu nezákonnosti. Jak již bylo uvedeno výše, žalobci byla uložena pokuta v relativně nízké výši, která nevybočuje z mezí stanovených zákonem, je přiměřená okolnostem případu a je způsobilá splnit svůj účel. Podle názoru soudu v dané věci obsah správního spisu ani podaná žaloba nezakládají důvod pro snížení uložené pokuty. Podmínky pro její snížení, či dokonce upuštění od jejího uložení proto v nyní řešené věci nebyly splněny, neboť se nejedná o sankci zjevně nepřiměřené výše.
- [91] Ze všech shora uvedených důvodů proto soud neshledal žalobu důvodnou a podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
- [92] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. dubna 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu